

3750.

Литературоведи-лешояди
Се срещат твърде рядко в наши дни,
Защото са на мода жертви млади,
„На живо” се месото им цени.

Те линията наша щом не следват,
Ще трябва да престанат да растат
И в попрището свое да напредват...
Налага се навеки да заспят.

По знаци от партийната централа
Въпросът може да се уреди
И жертвата да се погълне цяла
Без да останат никакви следи.

Ще бъдем, докогато слънце свети,
Страната на убитите поети.

3751.

Твърдят, че на парите по принуда
Предател на Христос е станал Юда
Във името на нечий интерес
С целувка най-прочута и до днес.

Целувката на Юда стана шлагер
Навред в комунистическия лагер
И в центъра, а също по места,
Се практикуваше уста в уста.

Червенков, Киров, Риков, Енукидзе,
Свердлов, Зиновиев, Орджоникидзе,
Бухарин, Радек, Маленков, Ежов,
Целуваха се братски със Хрушчов.

А той по най-приятелски подбуди
Ги постепенно всичките изЮди.

3752.

Властта, властта! Над всичко е властта!
Властта обсебва всички сетива!
Тя грозното превръща в красота
И всяко зло дарява със права!

Навсякъде се стеле сипкав страх
И хората странят един от друг,
Приятелството означава грях
Пред аления флаг със сърп и чук.

Покрита с доноси от край до край,
Страната сред безплодие цъфти
Под звуците на всепартиен лай,
Достигащ до призвездни висоти.

И постепенно под властта могъща
Човекът във маймуна се превръща.

3753.

Милиардер говори пред народа
И щедро обещава що ли не
(На масите бедняшки за изгода!..)
Без да изпита малко срам поне.

Лъжата в изборната мелодрама
Е мост между враждебни светове,
В които общи мирни точки няма,
Но тя към премиреноост ги зове.

И хората гласуват все за този
Грабител с алчна безпощадна паст,
Робеейки пред мрачните угрози
На многото пари и много власт.

Но наблюдатели международни
Твърдят, че изборите са свободни.

3754.

По П. Яворов.

Изгнаници бедни в нащастна родина,
Останки от древен народ-мъченик,
Те тайно мечтаят да бягат в чужбина,
Сподавили в себе си горестен вик.

Полека те чезнат със сили сломени,
Че тръни пробождат продрани крака,
Че тръпне Небето и мрак посред ден е,
Че кървава радост вилнее в ЦеКа.

Но изход от ада не вижда им взора,
Покорно червения ужас търпят
И ако случайно избегнат затвора,
Един е към „Белене” техният път.

А вятърът бурен фучи и отвява
Любимата нявга цветуща държава.

3755.

*„Един призрак броди из Европа –
призракаът на комунизма...”
(Комунистическият манифест)*

Не броди вече призрак из Европа,
Децата му в „Гулаг” го въдвориха
И със диалектическата сопа
Червените идеи му разкриха.

„Гулаг” бе алчният търбух огромен,
Където думи стават анти-думи,
А хората - набързо чезнещ спомен
Сред вопли и сред писък на куршуми.

Благата на старчоците брадати,
Описани от тях във прашни книги,
Делата на могъщи бюрократи
Превърнаха във алени вериги.

Използвани разумно на три смени,
С тях милиони бяха удушени.

3756.

Макар да вложих искрено старание,
Победа да постигна не успях
Срещу обединеното мълчание
На хората, единни в своя страх.

Удобството на робско подчинение
Мнозина с трайността си упои
И срещна одобрителното мнение
На винаги покорните раи.

Напразно им привеждах доказателства
За справедливост и за Свобода -
Те ги приемаха за посегателство
Срещу спокойствието и реда.

А според политическите нрави
Излиза, че не аз, а те са прави.

3757.

Ще отрече ли някой, че Лъжата
Твърди да е двигател на прогреса?
Нима не е съдбата на Земята
Зависима от нейната намеса?

Кой политик би оцелял без нея?
Кой договор без нея би бил сключен?
Коя ли главоломно зла идея
Тя няма да спаси чрез певдо-учен?

Тя преобръща всичко, даже пола,
И със одежди модни се облича,
А Истината е по навик гола
И само из-зад ъглите наднича.

Но повече подробности по случая
Текат на вестникарството от ручея.

3758.

Робията е нещо удивително!
При нея хората били щастливи!
С това ни запознават убедително
Писатели, безспорно талантливи.

Толстой описва как чрез единение
Общуват си слуги и господари,
Във името на честни възделения
За радост и на млади, и на стари.

Той не съзира в светлата хармония
Как страшен буреносен облак иде –
Предвестникът на бъдеща агония

Сред алчните комунистоиди
На революционната проказа...
И само Достоевски я предсказа.

3759.

Да възприема безнадеждността
Човек в родината си за естествена
Е първа важна стъпка на властта,
А втората е, тя да бъде чествана.

Тя вече се нарича Свобода,
Със дата е най-тачена сред датите,
Когато угоени господата
Напътствия изпращат от плакатите.

Покорството се мери с мрачни дни,
Страданието – според петилетките
Сред стрелящи погранични стени,
Но все по-тесни се оказват клетките.

И чудно ли е по каква причина
В страната има ред и дисциплина?

3760.

След ужасите все пак идва краят
Дори на най-жестокия терор,
Убийците пред Бог ще се покаят
И ще набират мощ за нов позор.

Надълго историците ще спорят
За трупове под форма на числа,
Едни числа със други ще се борят
Относно колко смърт е придошла.

Окръглят се до хиляди числата,
Извън тях който мре, не се брои,
И в много редки случаи телата
Се свързват точно с „кой” или „кой”.

Науката е горда със способности
Да пренебрегва дребните подробности.

3761.

Той бе поет със свой особен свят,
Насочен от добро към по-добро,
Далеч от благославяния ад
Под патронажа на Политбюро.

Препъваше го аленият строй,
Той луташе се в него като сляп,
Ядеше често за награда бой
И нямаше пари дори за хляб.

Завръщайки се в къщи изнурен
Във стаичката мрачна - два на два,
Той, въпреки мъчителния ден,
Записа с молив следните слова:

„Гората с боровите си иглички
Ни обещава щастие за всички.”

3762.

Какво е „концентрационен лагер“? -
Отровни думи с адско съдържание!
Тях шумно произнася мощен багер,
Погребвайки и хора, и страдания.

Тук с пълна власт Неправдата царува
И живите завиждат на умрелите,
А Шахо-циганинът с тях общува,
Като с тоягата им сочи целите.

Ненужно е да търсите вината,
Концлагерът е само за невинните,
Прибрани тук от своите събрата,

За да проклинат дните и годините
Ведно с обезправените стремежи
Да надживеят телените мрежи.

3763.

*Като коприна, но по-тежка от коприна и като
вятър, който те облича с неподвижност...
(Николай Милчев, „Реката на сравненията“)*

За Глупостта без никакви съмнения
Е интересна всяка сложна тема,
А днеска чрез лирични отклонения
И стиховете тръгва да превзема.

С небивали сравнения маскирана,
Особен вид читатели открива
И въпреки че слабо е разбирана
Понявга и с награди се сдобива.

„Какъв прекрасен полет на идеите,
Необузdana глупост, но красива,
Неясна като образа на феите,
Но все по-важна роля придобива!“

Дори от нулата с успех безспорен
Тя ще ви извлече квадратен корен!

3764.

Да влезеш в оръжейния завод
Е много интересно преживяване,
Там произвеждат смърт вместо живот
И най-добрите чакат награждаване.

Жудожници таланта на пестят
И бързат с артистично вдъхновение
Изящно бомбите да украсят,
За да направят ведро впечатление.

Сандъкът носи пъстрото клеймо
На милостивите производители
И с него свършва краткото писмо
Към бъдещите бивши жители.

А докато хората измират,
Тук подобрени бомби изнамират.

3765.

*Човечеството обикновено търси
причините за нещастията си
извън себе си. (Мнение)*

Великото проклятие – война,
На Бог ли е или на Сатаната?
Или съюз на Бог и Сатана
Е произвел вампира на войната?

Бог прави си човечета от кал,
Светият дух ги със душа дарява,
А след кръвопролитен карнавал
От Сатаната се доставя слава.

Такъв съюз е вечен, нерушим,
Двустранно проверен през вековете,
Пред него можем само да мълчим,
Молитвено издигнали ръцете.

А щом безумието е двустранно,
То и двустранно бива оправдано.

3766.

Да заповядваш над себеподобните,
Да определяш чуждата съдба,
Това не е ли между най-безплодните
Причини за стремежи и борба?

Защо Човекът себеутвърждаване
Очаква и намира в тази цел
И е готов на всяко издеваване,
Товари от безчестие поел?

По списък доста ценни добродетели
Отдавна сред читанките лежат
И със духовна светлина са светели,
Но към живота не намират път.

Морал посредством транспланетен внос
Изглежда, че е гланият въпрос.

3767.

Кралете всички щом без изключение
Започнат неестествено да мрат,
Това не ще ли е предупреждение
За други, тръгнали по този път?

Короните ще са непривлекателни
И символ на опасен занаят,
А скоро фирми на застрахователи
Ще ги лишат от подпис и печат.

Така ще видя сбъдната мечтата ми
Да срещна беден кандидат за крал,
За да възкликна с всички свои атоми:
„Република е моят идеал!”

Тя може да е недоизградена,
Но важно е веднъж да е родена!

3768.

*Безмислието като свобода на
волята? (Интересен въпрос)*

В безмислието търсят красотата
И я намират не малко поети,
Във стихове превръщат си мечтата
И в тях то също като слънце свети.

Неруда, Елиот и доста други
По цялата планета са признати
И имат трон за своите заслуги
Сред нобеловите лауреати.

На всички те доказаха, че може
Безмислието да ни очарова
И на поезията се възложи
В изкуството да има нова роля.

Но питам се: "За няколко години
Дали компютърът ще ги надмине?"

3769,

Народът всеки ден осведомен е
За дрехите на първата ни дама
И за промени в нейните премени,
Но за гладуващите вести няма.

Обезлюдени вече са селата
И циганската паплач ги разграбва
Обаче Комитетът по правата
Нарежда, че да се шуми не трябва.

Сега е пяна бившата утайка,
Изплувала е цялата отгоре
Под формата на безогледна шайка,
С която няма кой да се пребори.

А гражданинът беден се тревожи
Какво бижу принцесата ще сложи.

3770.

Човекът – еволюционна грешка
Със надареността да разсъждава,
Се бори със присъдата си тежка
Без изгледи да победи... Тогава?

Инстинктите го плашат, а те вечно
Били са, са, и даже ще пребъдат
Сред живата природа безконечно
И себе си те няма да осъдят.

Погрешни бяха всички динозаври
С туловища като огромни къщи,
Но паднаха и със победни лаври
Са днескашните мравки вездесъщи.

Очакванията са след два-три века
Успешно да се справят и с Човека.

3771.

В космичната изложба на Вселената
Земята има ценни експонати –
Светата Дева е предназначена
Да ражда Бог и Той общопризнат е.

Синът ѝ, източник на добродетели,
Е също на витрината поставен,
Където сред вселенските владетели
Е обявен за пръв и богоравен.

Това е. Много бяха кандидатите,
Допуснати обаче бяха двама
И само те са посред демократите
За Космоса достойни. Други няма.

Това не е причина за нервиране,
От Марс например всички са шкартирани.

3772.

Убитите по време на война
От памти века вредом са почитани
И винаги във родната страна
За първенци на нацията считани.

Безспорно те се радват на това
Сред изкопите пясъчни и глинени,
Когато чуват сладките слова,
Но гробовете, жалко, са безимени.

„Безименен войнико, спи във мир!”,
Размахва златния си кръст владиката:
„За Нея падна ти при Булаир...
Родината... Ще стане по-велика тя!”

И с лицемерие ще ти досажда,
Жената докато момчета ражда.

3773.

Компютърът създава стихове
От по-модерните до най-модерните
И вас, поетите, на бой зове -
От най-големите до маломерните.

Чрез словесата кротки и добри
Машината изгражда съчетания,
Емили Дикинсън със тях дори
Ще се бои да влезе в състезание.

В абсурдният ви поетичен свят
Не сте съгласни никак със промените
И вашия заплашен занаят
Се чудите сега къде да денете.

А то е просто. В сладкото си слово
Сложете малко мисъл! И готово!

3774.

За тях на първо място е кръвта,
Но след кръвта веднага е лъжата!
О, как неистова, свирепа, е стръвта
С която газят истината свята!

Партийците от най-престъпен сорт,
Подобно на големите бандити,
От джоба вадят не един паспорт
Във опит да си заличат следите.

Избиват хиляди за своя кеф,
Но в следващия миг са с друго име
И техният пореден нагъл шеф
Гордее се, че са неуловими.

Дори и собственото си самоизяждане
Безсрамно обявяват за прераждане.

3775.

Подкупност, подлост, кражби и измама,
Навред, щом търсите, ще ги намерите,
Без тях държава на Земята няма,
Въпросът е обаче във размерите.

Те всички са у нас основна сила,
А не случайно рядко изключение
И тази сила днес се е внедрила
В целоподкупното ни управление.

Без тях не може нищо да се случи,
Те движат и прогреса, и регреса ни,
И няма кой от тях да ни отучи,
Защото всички сме във тях замесени.

Надеждата ни с Времето се свърза,
Но, както е известно, то не бърза.

3776.

*"Върви с Димитров! Всичко свое дай/ и гледай
надалече, надалече!" (Б. Божилев - "Димитров")*

Възторжените стихове за вожда
Народът някой ден ще изброи
И кой с тях творчеството си опложда
Тогава ясно ще се открие.

Това е поетическа невроза,
Зачената от вирус на страха,
Която във родолюбива поза
Се скри под стихотворната стреха.

Импулс навярно авторите води,
От истината с право се боят,
Веднъж започнат ли да пишат оди,
Не могат вече след това да спрат.

И всички тези бодри вождохвалци
Се кичат с титла „интелектуалци”.

3777.

Помежду Манделщам и Пастернак
Нареждат се съветските поети,
А двамата са паметният знак
Какво да пишете преди да спрете.

Потребен е наистина талант
Да свикнеш със партийните промени
И в ролята на ловък симулант
Да ги възпееш в песни вдъхновени.

Но щом не си достатъчно добър
Относно стихотворните поклони,
Очаква те партийният сатър,

А той чак до „Гулаг“ ще те подгони,
Ако случайно в някой миг щастлив
Реши, че може да останеш жив.

3778.

Комунистите: „Убийствата на невинни хора бяха неизбежни” (Из медиите)

Не смейте да обиждате смъртта
На жертвите, убити безразборно,
Като се оправдавате с целта,
Наричана велика и безспорна!

Невинността ви хвърля в кървав смут,
Над вас проклятието ѝ се носи,
Но водени от вожд, признат за луд,
Громихте я с картечните откоси.

Какво добихте с вашия терор? –
Престъпен лукс за шепа главорези
И партията вкарахте в позор,
От който нивга няма да излезе.

Но щом спасихте си до днес главите,
Би трябвало поне да замълчите!

3779.

За тях предателството бе пари,
Спокойствието с него се заплащаше
Във всекидневния живот дори,
Където даже кръчмите обхващаше.

Райкомът бдеше този славен ред
Да бъде спазван вредом по кварталите,
Партийците помагаха отвред
Да плащаш за каквото са ти „дали” те.

Ще пишеш бегли сведения уж
За някаква невинна декларация,
А неусетно станал си досущ
„Доносник-член”, приет на апробация.

Отечеството с ужаси бе бременно,
Но някой спеше преспокойно. Временно.

3780.

*Заради поемата си „Безсмъртният” поетът
Йосиф Петров е бил обработван в ДС преди
да бъде изпратен в концлагера „Персин”.*

„Ти ли бе, гадна гнидо, си виновника
За този мръсен, вражески, памфлет?”

(Удар с тояга)

„Аз авторът съм” казва на чиновника,
„Но питам: с мен какво не е наред?”

(Туп, туп - два юмрука)

„Кого подложил си на издеваване,
Кажи говедо, дървен философ,

(Прас, прас)

С безумното си стихосътворяване –
Червенков, Сталин или Димитров?”

(Тялото е повалено)

Поетът се търкаля в безсъзнание,
Заливат го със ледена вода,
Изтръгват от устата му признание
За някаква умишлена вреда.

А подполковникът-мъчител Лалин
И днес е верен ученик на Сталин.

3781.

Дали ще стигнем до преодоляване
На ширещото се навред в света
Необяснимо обезчовечаване
Сред хората, възседнали властта?

Обвзети от безпримерно забвение
За страдащите без стреха и хляб,
Те гледат със насмешка и презрение
Към всеки, който беден е и слаб.

Ще бъдат ли проучаени промените,
Настъпващи в човешките души
При устрема към власт над угнетените,
Които съвестта не заглуши?

Един ден те ще бъдат изяснени,
Но ще ли бъдат нявга победени?

3782.

Под заслона на закона
Мафията бди
И на трона със корона
Вожда уреди.

Тя върлува, той пирува,
Всички са добре,
Прави-струва и купува
Папи и царе.

Но снабдила е със сила
Свойте синове
И е срила и затрила
Цели градове.

Кой посмял би да ѝ каже
Някой, че ще я накаже?!

3783.

След искреното разочарование
От шайката, която управлява,
Човек да се обърне с упование
Към висш Международен съд решава.

А там владее пълно безпристрастие
И правдата победно тържествува,
Да бъдеш съден там е цяло щастие,
От него по-добър не съществува.

„Евреи и арменци е избивала
Ламя с глави чудовищно престъпни!”
Отсъжда: „Геноцид! – Злина небивала,
Пред нея всеки честен разум тръпне!”

Но в Кьолн и Дрезден смъртните килими
Нарежда да наричат с друго име.

3784.

Да търсиш щастие е твое право,
Обаче да намериш май не е,
Могъщи сили, укрепени здраво,
Ти готвят безпощадно досие.

За тях е без значение какво си,
По-важно е какво е скрито там,
Доносник таен сведения носи,
Събрани с много страх и малко срам.

И него съща сила го преследва,
Той е с дечица, служба и жена,
На нейде му се иска да напредва,
Заплащайки известната цена.

Но друг път него ти ще натопиш
И тъй към щастиято ще вървиш!

3785.

Животът в своята противоположност
Превръща се безспирно всеки час
И ние не съзираме възможност
Да се преборим с новата му власт.

Небето е закрито от бетона
В огромните ни градове-гета,
А заради моторната колона
Човеците остават без места.

Щом часове до службата пътуваш,
До там пристигаш вече изтощен,
За работа не искаш и да чуваш,
Но трябва да работиш всеки ден.

И въпреки вредата, над две трети
От хората живеят в градовете!?

3786.

Боко първо бе овчарче
С гега във ръка,
После бе пожарникарче
В школа на ЦеКа.

Той за миг не се стъписа,
Падайки от власт,
Бързо се пребоядиса
И надигна глас:

„Аз съм Боко-демократа,
Чист съм като лист
И ще бия по главата
Всеки комунист!

Днес не съм ни тъп, ни прост,
Щом съм с премиерски пост.”

3787.

*На 19.02.1873г (06.02 по стар стил)
е обесен Васил Левски.*

На всеки деветнайсти февруари
Безсмъртието ти без свян огложда
Гмежта от долни службогонски твари
Със цел, за да го присади на вожда.

Безсмъртията трудно се присаждат,
Макар че някой страстно го желае,
Нищожествата с обич те обграждат
Но Вечността не иска да ги знае.

Те много са и често са различни,
Неуки, жалки, подли и надути,
Безлични, некултурни и себични,
Не заслужаващи дори да са заплюти.

И според моето най-скромно мнение
Напразно ги даряваш със презрение.

3788.

Според геологическата ска̀ла
Човек е на Земята само миг,
Но неговата сила е успяла
Да промени природния ѝ лик.

На слънцето сърцето е свалено
И то пулсира в атомен завод,
А чрез войните беше уредено
Да се избие не един народ.

Разровихме гръдта ѝ със окопи
И ги напълнихме с човешка плът,
Убийствата започнахме със сопи,
Но днес от бомби милиони мрат.

И всички кървища и бели кости
Сме произвели, бидейки на гости.

3789.

Да се жертваш за какво да е
Украсява мъжествеността -,
С нея цялото ни битие...
И така е чак от древността.

Малките неведоми деца
Учат героизма да ценят
И със свръхчувствителни сърца
Се насочват в героичен път.

Тъй Човек – вселенският венец,
Се превръща във консуматив
С ролята на примирен агнец,
Чувствайки се след смъртта щастлив.

Без фашизма и без комунизма,
За да е излишен героизма!!!

3790.

Най-често смяната на поробителя
Се възприема с някаква надежда,
Че поробителят ще е Освободителя –
Той сам такава роля си отрежда.

Но после вижда, че освободените
За свобода съвсем не са готови,
От робството са много изтощени те,
Опора търсят в своите окови.

Въпрос възниква както в медицината,
Какви да бъдат най-добрите дози
От свобода, за да върви родината
По път, осян със прекрасни рози?

Но във света – и мой, и твой, и наш,
Въпросът доста дълго е висящ.

3791.

Наследниците в цялата страна
Съвместно са наследството на царя,
Пред него те прегъват колена
И тъй от памти века се повтаря.

Причина за това не е закон,
А призрак на традиция неясна,
Тя на Историята дава тон
С настойчивост, далеч не безпристрастна.

Корона, клетва, жезъл, трон и стяг,
Превръщат гражданина във угодник
На някакъв помазаник-простак,
Мизерник, мързеливец и негодник.

Но щом започне да се размножава,
Народът цял възкликва: „Вечна слава!”

3792.

Очакват липсващ в календара ден
Заклетите революционери,
Светът когато ще е променен
И път към щастието ще намери.

Те първо искрено, а след това
Неискрено се самозаблуждават,
Че могат да създават общества,
В които ум и правда управляват.

Но всеки опит е несполучлив,
Започва с кръв и свършва със кланета
За слава на безумец нечестив,
Заплашващ с гибел цялата планета.

А тя, макар и да не е щастлива,
Ще трябва да се радва, че е жива.

3793.

Гордеем се с убитите герои,
Но и със здрави, бодри дисиденти,
А те спестяват острите завои
И после стават славни президенти.

Нима не е талант да проявяваш
Онази предпазлива съпротива
С която към властта се осмеляваш
Да бъдеш не Врага, а Коректива?!

По този начин яркото червено
Съцветието на дъгата ражда,
А робството, макар неотменено,
Към демокрацията се нагажда.

Дали това е подло и безчестно
Навярно е на всекиго известно.

3794.

От власт свалени, те са пак на власт
С муцуни нагли и окървавени,
Разтворили огромна алчна паст,
А ние сме за тор предназначени.

Страхът е най-големият ни грях,
Неозначен сред „Седем смъртни гряха”,
Използван като остър меч от тях,
Чрез който много дълго ни владяха.

Днес в герба няма сѐрп, а само чук
Плюс клевети, а с тях те точно стрелят
И тук ни мѐчат както никой друг
Ведно със цялата си мръсна челяд.

И шумно ни втѐлпяват с всички сили,
От иго че са ни освободили.

3795.

Повториха клането от Батак
И после даже го узакониха,
Наричаха, когото искат враг,
Когото не убиха, уволниха.

И армия от лакоми глупци
Страната като чужда окупира,
А всеки от „активните борци”
Се настани в обсебена квартира.

Вилняха те, пребиваха от бой,
Със робски труд се хвалеха безмерно
И черен бе червеният им строй,
Но бяло казваха на всичко черно.

А ние, сврени по бетонни клетки,
Се трепехме в лъжливи петилетки.

3796.

Нима страненето от политиката
Не е във същност също политика?
Дори от проповеди на владиката
На едро често политика блика.

Когато мрак се стеле над Родината
И бедният народец изнемогва,
Ти пишеш за цветята във градината
И неговата мъка не те трогва.

А степента на твоето падение
Размерът на таланта определя,
Защото вместо гневно поведение
Ти предпочиташ меката постеля.

Тип като теб едва ли ще изчезне,
Такива хора смятат се полезни.

3797.

Със топла бира и кафе-цикория
Запомнихме бита при комунизма –
Те бяха неговата алегория,
Преминала през розовата призма.

Тъй бе в човешката ни менажерия,
Без остър глад, със страх и без достойнство,
Но с право на покорство и доверие
В единопдушното партийно войнство.

След всеобемащото кръвопускане
Властта се беше здраво вкоренила,
А активистите със яко плюскане

Доказваха на всички своята сила
И затова чрез страх и чрез лъжи,
Спектакълът предълго продължи.

3798.

С какво великолепно вдъхновение
Човек е сътворил през вековете
Изтънчените средсъва за мъчение
Преди да ви помогне да умрете!

Не всичките са днеска във музеите,
Използват се за разни тайни цели,
Например ако трябва да пропееете
Агент да станете, че сте успели.

И вие непременно ще признаете,
Тук кой да е ще ви го гарантира –
Като специалисти точно знаят те
Как всяка истина се моделира.

Недейте мисли, че това е мнителност,
Във същност то е нашата действителност.

3799.

За право на убийство е войната,
„Убий врага!” е главният призив,
Такава е задачата в борбата
Поединично и във колектив.

Човекът се двустранно озверява
И с вик „Убий, за да не си убит!”
Земята щедро с трупове дарява
Чрез меч, стрела, барут и динамит.

Убийците са всички непознати
Един на друг, но всеки иска с мъст
Противника във ада да изпрати
*И напои с кръвта му родна пръст. **

Войската бива често обновена,
Кръвта обаче - вечно неизменна.

** Последните два реда от припева на „Марсилезата”*